

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **T.**, so sídlom v B., zastúpenej L., so sídlom v B., proti žalovanej **Slovenskej republike – Ministerstvo financií Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 5, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 9 C 219/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. apríla 2011 sp. zn. 14 Co 225/2009, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. apríla 2011 sp. zn. 14 Co 225/2009 v časti, v ktorej potvrdil zamietajúci výrok rozsudku súdu prvého stupňa a rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica z 12. júna 2009 č. k. 9 C 219/2003-1120 v jeho zamietajúcej časti a vec vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom z 12. júna 2009 č. k. 9 C 219/2003-1120 (druhým v poradí) uložil žalovanej zaplatiť žalobkyni ušlý zisk za obdobie od 31. decembra 1998 do 31. marca 2001 vo výške 584 491,46 € s 8 % úrokom z omeškania ročne od 1. januára 2005 až do zaplatenia, náhradu skutočnej škody vo výške 19 879,83 € ako vyplatenú odmenu správcovi konkurznej podstaty JUDr. E. P. a sumu 9 958,17 € ako vyplatenú odmenu za vypracovanie znaleckého posudku firmou B., všetko v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia. V prevyšujúcej časti ohľadom úroku z omeškania súd konanie zastavil. V prevyšujúcej časti ohľadom ušlého zisku a náhrady škody súd návrh žalobkyne zamietol. Vyslovil, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že daňový úrad pri daňovej kontrole mal právo zadržať finančné prostriedky, mal právo tiež vydať predbežné opatrenie, v ktorom zakázal disponovať s nehnuteľnosťami na účely zabezpečenia vymožitelnosti svojej pohľadávky do budúcnosti. Keďže však samotný postup daňového úradu

a jeho úvahy, ktorými sa riadil v priebehu daňovej kontroly, vo vzťahu k žalobkyni boli nesprávne, súd považoval aj tento úradný postup, ktorý nespočíval v samotnej rozhodovacej činnosti, za nesprávny, najmä z dôvodu, že výrazne a po dlhú dobu zasahoval do hospodárskej činnosti žalobkyne tak, že ohrozil jej samotnú existenciu. Prvostupňový súd poukázal na to, že z vykonaného znaleckého dokazovania Ústavom súdneho inžinierstva v Žiline vyplynulo, že hlavné a jediné príčiny, ktoré viedli k zníženiu predpokladaného zisku žalobkyne, boli kroky daňového úradu smerujúce k zadržaniu finančných prostriedkov žalobkyne na účely zabezpečenia predpokladanej pohľadávky nedoplatku z titulu dane z príjmu právnických osôb za rok 1997 vrátane opatrení, ktorými bolo žalobkyni zakázané disponovanie s jej majetkom. V konečnom dôsledku po zrušujúcom rozhodnutí Najvyšším súdom Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 4 SŽ 134/2000 daňový úrad sám uznal svoj postup za nesprávny a vrátil neprávom zadržaný nedoplatok dane rozhodnutím z 15. marca 2001. Vo vzťahu k časti žalovanej škody spočívajúcej v ušlom zisku za obdobie od 1. januára 2002 do 31. decembra 2004 súd prvého stupňa tento návrh zamietol z dôvodu, že v tomto období už akciová spoločnosť s rovnakými konateľmi, predmetom činnosti, majetkom, ktorý bol vložený od žalobkyne do tejto spoločnosti dosahovala predpokladaný zisk žalobkyne, a teda priznanie nároku v tejto časti by odporovalo dobrým mravom. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p.

Na odvolanie žalobkyne ako aj žalovanej Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 5. apríla 2011 sp. zn. 14 Co 225/2009 (druhým v poradí) rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni ušlý zisk za obdobie od 31. decembra 1998 do 31. marca 2001 vo výške 584 491,46 € s 8 % úrokom z omeškania ročne od 1. januára 2005 do zaplatenia a sumu 9 958,17 € za vypracovaný znalecký posudok firmou B., potvrdil. Odvolací súd rovnako potvrdil aj výrok súdu prvého stupňa, ktorým okresný súd v prevyšujúcej časti návrh žalobkyne zamietol. Odvolací súd zrušil výrok rozsudku okresného súdu, ktorým okresný súd priznal žalobkyni náhradu škody spočívajúcej vo vyplatení odmeny správcovi konkurznej podstaty vo výške 19 879,83 €, výrok v ktorom zamietol návrh na zaplatenie 1 991,63 € daňovej poradkyni, ako aj výrok o náhrade trov prvostupňového konania a v týchto častiach vrátil vec na ďalšie konanie. Odvolací súd sa s dôvodmi napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým bola žalovaná zaviazaná na náhradu ušlého zisku vo výške 584 491,46 € s 8 % úrokom z omeškania a v časti o uloženie povinnosti zaplatiť sumu 9 958,17 € stotožnil, považoval ich za vecne správne poukazujúc na ustanovenia § 15 ods. 1, 3, § 2 ods. 1, 2

zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov. Odvolací súd zhodne s prvostupňovým súdom konštatoval, že v danom prípade znalcom vyčíslená škoda predstavuje ušlý zisk žalobkyne, ktorý vznikol jednak v dôsledku nezákonného rozhodnutia Ústredného daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I. z 12. júna 2000 a zároveň postupmi daňového úradu počas daňovej kontroly začatej v júni 1998. Poukázal na odôvodnenie prvostupňového rozsudku, kde sa konštatuje, že aj keď jednotlivé rozhodnutia daňového úradu boli vydané v súlade so zákonom (okrem uvádzaného nezákonného rozhodnutia), samotný postup daňového úradu vo vzťahu k žalobkyni bol nesprávny, pretože výrazne a po dlhú dobu zasahoval do hospodárskej činnosti žalobkyne tak, že ohrozil jej samotnú existenciu. Odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý priznal žalobkyni ušlý zisk za obdobie od 31. decembra 1998 do 31. marca 2001 za vecne správne. Za správne považoval aj rozhodnutie, ktorým tento nárok v prevyšujúcej časti zamietol, poukazujúc na odôvodnenie súdu prvého stupňa.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa voči výroku, ktorým v prevyšujúcej časti súd návrh žalobkyne zamietol, podala žalobkyňa dovolanie. Dovolateľka je toho názoru, že konanie na odvolacom súde, výsledkom ktorého bol čiastočne potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, neprebehlo podľa zásad spravodlivého súdneho konania, čím jej bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p., konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedla, že nebol správny a dostatočne presvedčivo zdôvodnený postoj oboch súdov, ktoré sa zhodli na zamietnutí tej časti uplatneného nároku, ktorá definovala časovú hodnotu ušlého zisku až do 31. decembra 2004. Rovnako podľa dovolateľky nebolo dostatočne presvedčivo vysvetlené a zo strany súdov odôvodnené, prečo ušlý zisk vypočítaný k 31. marcu 2001 nemohol byť v súlade so závermi znaleckého posudku časovo aktualizovaný k 31. decembru 2004. Ďalej uviedla, že celý predmet konania by bol z hľadiska časovej hodnoty priznaného plnenia vyčerpaný vtedy, keby vypočítaný ušlý zisk v nezmenenej sume bol úročený od 1. apríla 2001 (pretože podľa zistení súdu mohol vznikáť len v časovom období do 31. marca 2001) zákonným úrokom z omeškania vo výške 17,6 % ročne. Žalobkyňa uviedla, že nie je namieste odôvodnenie odvolacieho rozsudku v tej časti, kde odvolací súd argumentuje, že svoje „ukrátenie“ si žalobkyňa zapríčinila dispozíciou so žalobným návrhom, ktorá zohľadňovala kapitalizáciu ušlého zisku vypočítaného znaleckým posudkom č. X. k 31. decembru 2004. Tvrdila, že

skrátением časového obdobia v ktorom súd pripúšťal tvorbu ušlého zisku k 31. marcu 2001 opomenul riešiť otázku časovej hodnoty takto vytvoreného zisku za obdobie od 1. apríla 2001 do 31. decembra 2004. Navrhla, aby dovolací súd zrušil oba dovolaním napadnuté rozsudky súdov nižšieho stupňa.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobkyňa síce podala dovolanie s poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p., avšak nepreukázala, že jej bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedla, že žalobkyňa v dovolaní rieši výlučne nevykonanie navrhovaného dopočítania časovej hodnoty ušlého zisku za obdobie do 31. decembra 2004.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), najskôr skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 O.s.p. a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte v prípadoch uvedených v § 238 O.s.p.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého

stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom prípustnosť dovolania nevyslovil a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu, pretože vo veci ešte nerozhodoval a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemožno podriaďiť pod žiadny dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 238 O.s.p., je zrejmé, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v predmetnej veci podľa tohto ustanovenia nie je prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť na prípadnú procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), sa Najvyšší súd Slovenskej republiky neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku, podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku či uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia účastníkovi možnosti konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom).

Ako jeden z dôvodov dovolania bolo uvedené nedostatočné odôvodnenie rozsudkov súdov nižšieho stupňa (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že táto námietka je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho s navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne

iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Vady konania vymedzené v zhora citovaných častiach ustanovenia § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O.s.p. a zároveň aj dôvodnosť podaného dovolania.

Štúdiom súdneho spisu dovolací súd zistil, že žalobkyňa rozšírením žalobného návrhu z 27. júna 2005 (č. 1. 588 spisu) žiadala (okrem iného) zastaviť konanie v jednotlivých častiach skutočnej škody a rozšíriť žalobný návrh z 15. decembra 2003 v časti ušlého zisku

o sumu 8 130 321 Sk. Uviedla, že v zmysle znaleckého posudku č. X. došlo k prepočítaniu položky ušlého zisku k dátumu posledného finančného roka – t. j. k 31. decembru 2004. Pretože v kalkulácii položky ušlého zisku je k ultimu 31. decembra 2004 započítaný aj úrok z omeškania (v časovej hodnote peňazí) považovala za vhodné súčasne upraviť žalobný návrh tak, že úrok z omeškania v zmenenej výške 9 % ročne zo sumy 58 806 201 Sk požaduje od 1. januára 2005 do zaplatenia (na rozdiel od pôvodnej žaloby, kde úrok z omeškania požadovala vo výške 17,6 % ročne zo sumy 51 353 755,50 Sk od 20. decembra 2001 do zaplatenia). Súd prvého stupňa uznesením zo 16. septembra 2005 č. k. 9 C 219/2003-609 (okrem iného) zastavil konanie v jednotlivých častiach skutočnej škody a v časti, v ktorej bol požadovaný úrok z omeškania 17,6 % od 20. decembra 2001 zo sumy 51 353 755,50 Sk do 31. decembra 2004 a vo výške 8,6 % z tejto sumy počnúc 1. januárom 2005 až do zaplatenia. Súd prvého stupňa zároveň nepripustil rozšírenie návrhu o ušlý zisk v sume 8 130 321 Sk. Žalobkyňa znova navrhla rozšírenie návrhu (aj) o ušlý zisk v sume 8 130 321 Sk v zmysle znaleckého posudku č. X. podaním zo 17. októbra 2005. Uviedla, že predmetný znalecký posudok zohľadňuje skutočnosť, že jednotlivé položky skutočnej škody uplatnené v pôvodnom znení žalobného návrhu (ktoré boli zobraté späť), sa po ukončení finančného roka premietli z kategórie skutočnej škody do kategórie ušlého zisku. Súd prvého stupňa rozhodol rozsudkom zo 17. októbra 2005 č. k. 9 C 219/2003-637 o návrhu žalobkyne tak, že jej žalobu v celom rozsahu zamietol. V odvolaní voči rozsudku súdu prvého stupňa žalobkyňa opätovne namietala, že položky skutočnej škody pôvodne uplatnené v žalobnom návrhu a neskôr vzaté späť (rozšírením návrhu z 27. júna 2005) boli v znaleckom posudku č. X. vzhľadom na ukončenie jednotlivých finančných rokov premietnuté do daňového priznania v podobe ušlého zisku. Súd pripustil ich späťvzatie a zároveň zamietol návrh na rozšírenie pôvodného návrhu o položku ušlého zisku, ktorá v sebe obsahuje späťvzaté položky skutočnej škody. Žalobkyňa znovu požiadala o rozšírenie pôvodného návrhu v zmysle hore uvedených podaní (č. l. 588, 632 a nasl. spisu). Odvolací súd uznesením zo 7. júla 2006 sp. zn. 15 Co 359/2005 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd následne na pojednávaní 21. februára 2007 pripustil rozšírenie návrhu o ušlý zisk vo výške 8 130 321 Sk za obdobie do 31. decembra 2004 v zmysle znaleckého posudku Znaleckej a právnickej kancelárie č. X., ako aj o náhradu škody predstavujúcu odmenu správcu konkurznej podstaty JUDr. E. P. vo výške 598 900 Sk a odmenu za odborné poradenstvo spoločnosti A. vo výške 1 500 000 Sk. Na pojednávaní 14. marca 2007 pripustil rozšírenie návrhu o ďalšiu sumu vo výške 1 000 000 Sk z titulu odborného poradenstva spoločnosti A.. Na pojednávaní 22. mája 2009

zástupca žalobkyne opätovne uviedol, že úrok z omeškania požadujú až od 1. januára 2005 z dôvodu, že došlo k novej metodike výpočtu ušlého zisku, v ktorej už bol vlastne zohľadnený pri vypočítaní časovej hodnoty ušlého zisku aj úrok z omeškania k 31. decembru 2004. Po tom, čo súd prvého stupňa rozsudkom z 12. júna 2009 v prevyšujúcej časti (v ktorej súd rozhodoval o rozšírenom žalobnom návrhu, ktorého rozšírenie bolo pripustené na pojednávaniach z 21. februára 2007 a 14. marca 2007) návrh žalobkyne zamietol, podala žalobkyňa odvolanie. V predmetnom odvolaní žalobkyňa opätovne poukázala na skutočnosť, že vo vyčíslení ušlého zisku k 31. decembru 2004 v zmysle znaleckého posudku č. X. boli už „kapitalizované“ úroky z omeškania za obdobie od 31. decembra 1998 do 31. decembra 2004 v jednej fixnej sume, a nie ako plynúci nárok vyjadrený úrokom z omeškania.

Čo sa týka rozšíreného žalobného návrhu v časti o ušlý zisk v sume 8 130 321 Sk za obdobie od 1. apríla 2001 do 31. decembra 2004, tento bol súdmi nižšieho stupňa zamietnutý. Súdmi nižšieho stupňa sa dostatočným spôsobom vysporiadali s otázkou, prečo v uvedenom období už žalobkyňou uplatnený ušlý zisk nemohol vzniknúť. Súdmi však nedali odpoveď a dostatočne sa nevenovali opakovaným námietkam žalobkyne, že v rámci ušlého zisku v sume 8 130 321 Sk si žalobkyňa uplatnila aj úrok z omeškania (v časovej hodnote peňazi) a jednotlivé položky skutočnej škody uplatnené v pôvodnom znení žalobného návrhu (ktoré boli zobrať späť 27. júna 2005 (č. 1. 588 spisu). Ak boli súdy nižšieho stupňa toho názoru, že v rámci uplatneného (rozšíreného) ušlého zisku v sume 8 130 321 Sk sa položky tvrdené žalobkyňou nenachádzajú, alebo nároky na ich priznanie je potrebné spolu s ušlým ziskom zamietnuť, mali sa s tým dostatočným a presvedčivým spôsobom vysporiadať. Keďže sa súdy s predmetnými opakovanými námietkami žalobkyne dostatočne nevysporiadali, zaťažili tým konania vadou zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Odôvodnenie rozhodnutia musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonitosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súdmi sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musia vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t. j. musí byť preskúmateľné.

Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 O.s.p.) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu vecí, ako aj v právnom posúdení vecí.

I keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument uvedený v opravnom prostriedku (ale len na taký, ktorý je pre rozhodnutie veci relevantný, resp. ktorý zostal sporný) rozsudok odvolacieho súdu v predmetnej veci sa práve týmito rozhodujúcimi skutočnosťami nezaoberal. Za týchto okolností je rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti predovšetkým nepresvedčivý, právne nedostatočne vyargumentovaný a nepreskúmateľný. Absenciou náležitého odôvodnenia (vo vyššie uvedených smeroch) bola žalobkyni súčasne aj odňatá možnosť v podanom mimoriadnom opravnom prostriedku náležite skutkovo a právne argumentovať proti jeho záverom v tomto smere.

Odňatie možnosti účastníkovi konať pred súdom zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale aj jeho dôvodnosť, preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). Keďže rovnakou vadou trpí aj rozhodnutie súdu prvého stupňa, dovolací súd ho taktiež zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. novembra 2014

JUDr. Viera Petříková v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová